๔

การพัฒนาของวรรณยุกต์ในภาษาเขมรพนมเปญ

นรเศรษฐ์ พิสิฐพันพร[1]

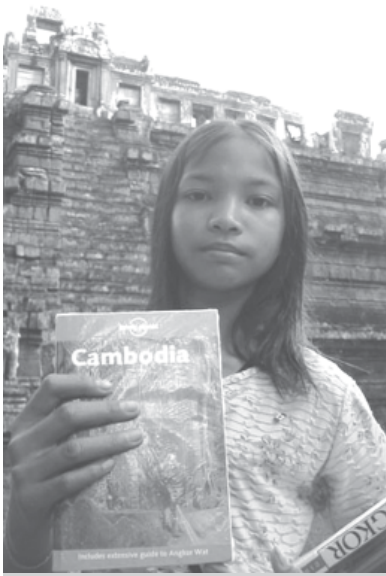

www.simongurney.co.uk/asia/cambodia/cambodia.htm

1. ภาษาเขมร

นักภาษาศาสตร์จัดภาษาเขมรอยู่ในสาขามอญ-เขมร (Mon-Khmer) ในภาษาตระกูลออสโตรเอเชียติก (Austroasiatic language family) ภาษาเขมรเป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ (tone) กล่าวคือ ระดับเสียงสูงต่ำ (pitch) ของคำมิได้ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไปตามระดับเสียงสูงต่ำนั้น นับว่าแตกต่างจากภาษาไทยเป็นอย่างมากที่จำแนกความหมายของคำโดยใช้วรรณยุกต์ นักภาษาศาสตร์ได้ตั้งข้อสันนิษฐานว่าแต่เดิมภาษาเขมรจำแนกความหมายของคำโดยใช้ 'ลักษณะเสียงพูด' (phonation contrast) เช่น ออกเสียงคำให้มีเสียงต่ำลึก (creak) เพื่อให้มีอีกความหมายแตกต่างจากคำที่ออกเสียงปกติ[2] ต่อมามีการเปลี่ยนแปลง

---

[1] สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล

[2] ภาษาในสาขามอญ-เขมร ในประเทศไทยขณะนี้ที่ยังคงจำแนกความหมายของคำโดยใช้ ลักษณะเสียงพูด (phonation contrast) พบได้ในภาษาชอง ที่ กิ่งอ. คิชฌกูฏ จ.จันทบุรี หรือ ภาษาโซ่ (ทะวึง) ที่ อ. ส่องดาว จ. สกลนคร

ทางเสียงเกิดขึ้นในภาษาเขมร ทำให้ลักษณะเสียงพูดที่ใช้จำแนกความหมายมาแต่เดิม ไม่สามารถใช้จำแนกความหมายของคำได้อีกต่อไป ภาษาเขมรมาตรฐาน[3] จึงได้พัฒนาระบบสระ (vowel contrast) ขึ้นมาทดแทน ทั้งนี้เพื่อให้จำแนกความแตกต่างของความหมายของคำ

2. ที่มาของสระอันซับซ้อนในภาษาเขมรมาตรฐาน

การจำแนกความหมายของคำโดยใช้สระนี้ มิได้เป็นเรื่องแปลกประหลาด เพราะ คำที่ออกเสียงสระต่างกันโดยทั่วไปก็จะมีความหมายแตกต่างกัน ดังมีตัวอย่างในภาษาต่างๆ รวมทั้งภาษาไทย เช่น คำว่า 'ลา' และ 'เลีย' ในภาษาไทยออกเสียงต่างกัน และมีความหมายต่างกันตามเสียงสระ ระหว่างสระอา กับ สระเอีย แต่ในภาษาเขมรมาตรฐาน ระบบสระมีความสลับซับซ้อนมาก สระรูปหนึ่งๆ โดยทั่วไปอ่านออกเสียงได้ 2 อย่าง ตัวอย่างรูปสระ < a > ในภาษาเขมร อ่านว่า อา ก็ได้ และ อ่านว่า เอีย ก็ได้ เช่น

<ตา> อ่านว่า ตา 'ตา'
<ต> อ่านว่า เตีย 'เป็ด'

รูปสระจะออกเสียงอย่างไรขึ้นอยู่กับชนิดของพยัญชนะที่สระรูปนั้นผสมอยู่ การที่สระรูปหนึ่งๆ ออกเสียงได้หลายอย่าง จึงทำให้ภาษาเขมรมีเสียงสระมากมาย ภาษาเขมรมีรูปสระ 16 ตัว รูปสระเหล่านี้ออกเสียงแตกต่างกันแล้วได้เสียงต่างๆ ไม่น้อยกว่า 31 เสียง ภาษาเขมรปัจจุบันจึงมีเสียงสระที่สลับซับซ้อนมาก

---

[3] หมายถึงภาษาเขมรที่ใช้อย่างเป็นทางการในประเทศกัมพูชา มีตัวเขียน มีการกำหนดเสียงอ่าน มีการจดบันทึกคำศัพท์ไว้ในพจนานุกรม ใช้ในการประกาศข่าวทางวิทยุของทางราชการ ใช้เป็นภาษาสอนในโรงเรียน

อย่างไรก็ดี แม้ภาษาเขมรจะมีการเปลี่ยนแปลงจากภาษาที่ใช้ 'ลักษณะเสียงพูด' (phonation contrast) ในการจำแนกความหมาย มาสู่การใช้ ระบบสระ (vowel contrast) ในการจำแนกความหมาย ดังที่เห็นอยู่ในภาษาเขมรปัจจุบันแล้วก็ตาม ภาษาเขมรก็ยังหาได้หยุดนิ่งไม่ ภาษาเขมรที่พูดอยู่ในพนมเปญ หรือภาษาเขมรพนมเปญ[4] ได้เกิดมีการเปลี่ยนแปลงด้านเสียงสระ การเปลี่ยนแปลงด้านเสียงสระนี้ มีสาเหตุมาจากการสูญเสียเสียง /ร/ ในคำควบกล้ำ และการสูญเสียเสียง /ร/ ในคำควบกล้ำนี้ เป็นมูลเหตุสำคัญที่นำไปสู่การพัฒนาของวรรณยุกต์ (tone) ในภาษาเขมร

3. เสียงควบกล้ำ /ร/ ในภาษาเขมรพนมเปญ

เสียงควบกล้ำ /ร/ ในภาษาเขมรมาตรฐานมีดังนี้คือ

ប្រ หรือ ប្រ /ปร/ และ ព្រ /พร/

ត្រ /ตร/ และ ទ្រ /ทร/

ច្រ /จร/ และ ជ្រ /ชร/

ក្រ /กร/ และ គ្រ /คร/

และ ស្រ /ซร/

เพื่อความสะดวกในการเสนอต่อไปจะแทนเสียงเหล่านี้ด้วย pr-, tr-, cr- kr- และ sr- ตามลำดับ

---

[4] หมายถึงภาษาเขมรที่พูดอยู่ในพนมเปญ เป็นภาษาที่ใช้อย่างไม่เป็นทางการ ไม่มีตัวเขียน มีแต่ภาษาพูด ไม่มีการจดบันทึกคำศัพท์ไว้ในพจนานุกรม ไม่ใช้ในการประกาศข่าวทางวิทยุของทางราชการ และไม่ใช้เป็นภาษาสอนในโรงเรียน ถือกันว่าเป็นภาษาของชาวไร่ชาวนาที่ไม่มีการศึกษา

ในภาษาเขมรมาตรฐาน เสียงพยัญชนะควบกล้ำทั้ง 4 เสียงนี้ ออกเสียงเป็นเสียงควบกล้ำ เสียง /ร/ ยังคงออกเสียง แต่ในภาษาเขมรพนมเปญ เสียง /ร/ ได้สูญหายไป ดังนั้น พยัญชนะควบกล้ำทั้ง 4 เสียงดังกล่าวนี้จึงไม่ออกเสียงเป็นพยัญชนะควบกล้ำอีกต่อไปในภาษาเขมรพนมเปญ นอกจากนี้ การสูญเสียเสียง /ร/ ในพยัญชนะควบกล้ำในเขมรพนมเปญยังทำให้เกิดคำพ้องเสียง ติดตามมา (ดูตารางที่ 1)

4. การสูญเสียเสียง /ร/ ในพยัญชนะควบกล้ำในเขมรพนมเปญทำให้เกิดคำพ้องเสียง

ตารางที่ 1 การเกิดคำพ้องเสียงในภาษาเขมรพนมเปญ

พยัญชนะควบกล้ำ	ตัวอย่าง	เสียงอ่าน		คำพ้องเสียง	ความหมาย
		เขมรมาตรฐาน	เขมรพนมเปญ		
pr-	ប្រាក់	pra? [ประ]	phiiə? [เพียะ]	phiiə [เพียะ]	'เงิน'
	ភាគ	phiiə? [เพียะ]	phiiə? [เพียะ]		'ภาค, ส่วน'
tr-	ទ្រូ	truu [ตรู]	thuu [ทู]	thuu [ทู]	'ไซ'
	ធូរ	thuu [ทู]	thuu [ทู]		'หลวม, คลาย'
cr-	ជ្រូក	cruuk [จรูก]	chuuk [ชูก]	chuuk [ชูก]	'หมู'
	ឈូក	chuuk [ชูก]	chuuk [ชูก]		'ดอกบัว'

kr-	ក្រាម	kraam [กราม]	kham [คำ]	kham [คำ]	'กรัม (gram)'
	ខាំ	kham [คำ]	kham [คำ]		'กัด'
sr-	ស្រោម	sraom [โซม]	soom [โซม]	soom [โซม]	'ซอง'
	សូម	soom [โซม]	soom [โซม]		'ขอ'

ตารางที่ 1 แสดงการการสูญเสียเสียง /ร/ ในพยัญชนะควบกล้ำในภาษาเขมรพนมเปญ แล้วทำให้เกิดคำพ้องเสียง การเกิดคำพ้องเสียงในภาษาเขมรพนมเปญ มีขั้นตอนต่างๆ 3 ขั้นตอน ดังนี้:

ขั้นตอนที่ 1

ภาษาเขมรพนมเปญ เกิดการสูญเสียเสียง /ร/ ในพยัญชนะควบกล้ำ เสียง /ร/ ในพยัญชนะควบกล้ำออกเสียงเป็นเสียงพ่นลม (aspirated) คำที่ออกเสียงเป็นพยัญชนะควบกล้ำเดิม จึงไม่ออกเสียงเป็นพยัญชนะควบกล้ำอีกต่อไป ตัวอย่าง เช่น

ប្រាក់	'เงิน'	pra? [ประ]	~	phiiə?	[เพียะ]
ទ្រូ	'ไซ'	truu [ตรู]	~	thuu	[ทู]
ជ្រូក	'หมู'	cruuk [จรูก]	~	chuuk	[ชูก]
ក្រាម	'กรัม (gram)	'kraam [กราม]	~	kham	[คำ]
ស្រោម	'ซอง'	sraom [โซม]	~	soom	[โซม]

ในขั้นตอนนี้ เสียงควบกล้ำกลายเป็นเสียงไม่ควบกล้ำ ประกอบด้วยเสียงพ่นลม (aspirated)[5]

pr- ~ ph; tr- ~ th; cr- ~ ch-; kr- ~ kh- และ sr- s-

มีข้อน่าสังเกตว่าพยัญชนะควบกล้ำเสียง /ร/ ที่กล่าวมานี้ เป็นพยัญชนะเสียงไม่ก้อง (voiceless consonant) ทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 2

เมื่อคำพยัญชนะควบกล้ำไม่ออกเสียงเป็นพยัญชนะควบกล้ำอีกต่อไป มีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสระติดตามมา กล่าวคือสระในคำควบกล้ำเหล่านี้ ไม่ได้ออกเสียงอย่างเดิม การเปลี่ยนแปลงสระนี้ มีหลายลักษณะ เช่น สระผสมกลายเป็น สระเดี่ยว, สระเดี่ยว กลายเป็น สระผสม, สระเสียงยาว กลายเป็นสระเสียงสั้น เป็นต้น

ตัวอย่าง

สระผสม /ao/ [ู◌อ][6] กลายเป็นสระเดี่ยว /oo/ [โอ] เช่น

ស្រោម	sraom [ูโซม]	~	sroom [โซม]	'ซอง'

สระเดี่ยว /a/ [อา] กลายเป็นสระผสม /iiə/ [เอีย] เช่น

---

[5] การเกิดเสียงในลักษณะเช่นนี้ของภาษาเขมรพนมเปญ อาจจะพิจารณาว่าเป็นการเกิด "เสียงพยัญชนะใหม่" เป็นเสียงพยัญชนะประกอบด้วยเสียงตกขึ้น (falling-rising) คล้ายเสียงพยัญชนะ / ผ ถ ฉ ส / ในภาษาไทยต่างจากเสียงพยัญชนะ / พ ท ช ซ /

[6] เสียงสระผสม /ao/ ของเขมรเสียงนี้ไม่มีในภาษาไทย ในที่นี้เขียนเสียงอ่านเป็น [ู◌อ] ออกเสียงอาโอ ต่อเนื่องกัน

ប្រាក់ praʔ [ประ] ~ phiiəʔ [เพียะ] ‘เงิน’

สระเสียงยาว /aa/ [อา] กลายเป็นสระเสียงสั้น /a/ [อะ] เช่น

ក្រាម kraam [กราม] ~ kham [คำ] ‘กรัม (gram)’

การเปลี่ยนแปลงเสียงสระนี้มีความสำคัญยิ่ง เพราะทำให้เกิดคำพ้องเสียง และต่อไปจะนำไปสู่การเกิดวรรณยุกต์ในภาษาเขมรพนมเปญ

ขั้นตอนที่ 3

การเปลี่ยนแปลงของสระทำให้เสียงไปเกิดพ้องกับคำอื่น กล่าวคือทำให้เกิดคำพ้องเสียง เช่น

thuuʔ [ทู]	**‘ไซ’**	ទ្រ	VS.	**‘หลวม, คลาย’**	ធូរ
phiiə [เพียะ]	**‘เงิน’**	ប្រាក់	VS.	**‘ภาค, ส่วน’**	ភាគ
chuuk [ชูก]	**‘หมู’**	ជ្រូក	VS.	**‘ดอกบัว’**	ឈូក
kham [คำ]	**‘กรัม (gram)’**	ក្រាម	VS.	**‘กัด’**	ខាំ
soom [โซม]	**‘ซอง’**	ស្រោម	VS.	**‘ขอ’**	សូម

คำพ้องเสียงก่อให้เกิดปัญหา เพราะว่าคำพ้องเสียงออกเสียงเหมือนกัน แต่คำมีความหมายแตกต่างกัน เช่น thuu [ทู] แปลว่า ‘ไซ’ ก็ได้ หรือแปลว่า ‘หลวม, คลาย’ ก็ได้ หรือ คำว่า chuuk [ชูก] อาจทำให้เข้าใจผิดคิดว่าเป็น ‘หมู’ หรือ ‘ดอกบัว’ ได้ จึงทำให้เกิดความสับสนขึ้น

เพื่อไม่ให้ความหมายเกิดความสับสน อันเนื่องมาจากการพ้องเสียง จึงต้องจำแนกความหมายออกจากกันโดยการกำหนดระดับเสียง ให้คำที่มีระดับเสียงต่างกันมีความหมายต่างกัน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดวรรณยุกต์ขึ้น (ดูตารางที่ 2)

5. การเกิดวรรณยุกต์ในเขมรพนมเปญ

ความจำเป็นของการมีวรรณยุกต์ เกิดจากความต้องการในการจำแนกความหมายของคำ เมื่อกำหนดเสียงวรรณยุกต์ให้กับคำแล้ว ก็จะทำให้สามารถจำแนกความหมายของคำได้ตามความแตกต่างของเสียงวรรณยุกต์ วรรณยุกต์ใหม่ที่เกิดขึ้นในภาษาเขมรพนมเปญ คือ วรรณยุกต์เสียงตกขึ้น (falling-rising) [7] การทำให้สามารถจำแนกความหมายของคำจากเสียงวรรณยุกต์ที่แตกต่างกัน (ดูตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 การเกิดวรรณยุกต์ในภาษาเขมรพนมเปญ

พยัญชนะควบกล้ำ	ตัวเขียน	เสียงอ่าน		วรรณยุกต์	ความหมาย
		เขมรมาตรฐาน	เขมรพนมเปญ		
pr-	ប្រាក់	praʔ [ประ]	phiiəʔ [เพียะ]	phǐiəʔ [เผียะ]	'เงิน'
	ភាគ	phiiəʔ [เพียะ]	phiiəʔ [เพียะ]	phíiə [เพียะ]	'ภาค, ส่วน'
tr-	ទ្រូ	truu [ตรู]	thuu [ทู]	thǔu [ถู]	'ไซ'

[7] เสียงวรรณยุกต์นี้ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์จัตวาในภาษาไทย (ดูเชิงอรรถที่ 4)

	ធូរ	thuu [ทู]	thuu [ทู]	thuu [ทู]	'หลวม, คลาย'
cr-	ជ្រូក	cruuk [จรูก]	chuuk [ชูก]	chǔuk [ฉูก]	'หมู'
	ឈូក	chuuk [ชูก]	chuuk [ชูก]	chúuk [ชูก]	'ดอกบัว'
kr-	ក្រាម	kraam [กราม]	kham [คำ]	khǎm [ขำ]	'กรัม (gram)'
	ខាំ	kham [คำ]	kham [คำ]	kham [คำ]	'กัด'
sr-	ស្រោម	sraom [โซม]	soom [โซม]	sǒom [โสม]	'ซอง'
	សូម	soom [โซม]	soom [โซม]	soom [โซม]	'ขอ'

จากตารางที่ 2 เราจะพบว่าปัญหาความหมายของคำอันเกิดจากคำพ้องเสียงหมดไป เมื่อมีการกำหนดเสียงวรรณยุกต์ เช่น

เสียงตกขึ้น (falling-rising) กับ เสียงสูง (rising)

phǐiə [เผียะ]	'เงิน'	vs.	phíiəʔ [เพียะ]	'ภาค, ส่วน'
chǔuk [ฉูก]	'หมู'	vs.	chúuk [ชูก]	'ดอกบัว'

เสียงตกขึ้น (falling-rising) กับ เสียงสามัญ (mid)

thǔu [ถู]	'ไช'	vs.	thuu [ทู]	'หลวม, คลาย'
khǎm [ขำ]	'กรัม '	vs.	kham [คำ]	'กัด'
sǒom [โสม]	'ซอง'	vs.	soom [โซม]	'ขอ'

คำในแถวแรก มีเสียงวรรณยุกต์ตกขึ้น (falling-rising) ทำให้สามารถจำแนกความหมายจากคำที่มีเสียงวรรณยุกต์อื่นได้[8] จากตัวอย่างนี้ เกิดการจำแนกความหมายระหว่างคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ตกขึ้น (falling-rising) กับคำที่มีเสียงวรรณยุกต์อื่นๆ เช่น เสียงสูง (rising) และ เสียงสามัญ (mid)

6. สรุป

ภาษาเขมรมาตรฐานเป็นภาษาไม่มีวรรณยุกต์ (a non-tonal language) การจำแนกความหมายของคำแต่เดิมอาศัย "ลักษณะเสียงพูด" (phonation contrast) ต่อมาลักษณะเสียงพูด ไม่สามารถใช้จำแนกความหมายของคำได้อีกต่อไป ภาษาเขมรจึงได้พัฒนาระบบสระ (vowel contrast) ขึ้นมาแทน ทำให้เกิดเสียงสระมากมาย นี่คือ ลักษณะทางภาษาที่พบได้ในภาษาเขมรมาตรฐานปัจจุบัน ยังมีปรากฏการณ์ทางภาษาที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือ ภาษาเขมรพนมเปญ ซึ่งเป็นภาษาเขมรมีพูดกันที่พนมเปญเมืองหลวงของประเทศกัมพูชา ได้มีการพัฒนาไปสู่การใช้ระดับเสียง (pitch) ในการจำแนกความหมาย กล่าวคือได้เกิดวรรณยุกต์ ขณะนี้ภาษาเขมรพนมเปญเกิด 1 วรรณยุกต์ คือ เสียงวรรณยุกต์ตกสูง (falling-rising) นี่เป็นพัฒนาการของ

---

[8] มีตัวอย่างอยู่คำหนึ่งที่น่าสนใจ คือ คำว่า ក្រម ในภาษาเขมร คำนี้ ในภาษาเขมรอ่านว่า kraom [โ ุกรม] แปลว่า 'ล่าง' จากการสูญเสียเสียง /ร/ ในพยัญชนะควบกล้ำ เสียง /ร/ ในพยัญชนะควบกล้ำออกเสียงเป็นเสียงพ่นลม (aspirated) คำที่ออกเสียงเป็นพยัญชนะควบกล้ำเดิมจึงไม่ออกเสียงเป็นพยัญชนะควบกล้ำอีก และเมื่อคำพยัญชนะควบกล้ำไม่ออกเสียงเป็นพยัญชนะควบกล้ำก็มีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสระติดตามมา กล่าวคือสระผสมในคำควบกล้ำเปลี่ยนไปเป็นเป็นสระเดี่ยว khoom [โคม] มีเสียงวรรณยุกต์ตกขึ้นเป็น khŏom [โขม] และออกเสียงเป็น khɔ̆m [ขอม] ในภาษาไทยในเวลาต่อมา คำนี้เป็นคำที่ภาษาไทยใช้เรียกเขมรในยุคโบราณ มีความเกี่ยวข้องกับสภาพภูมิศาสตร์ของประเทศเขมร กล่าวคือประเทศเขมรอยู่ในที่ราบลุ่มข้างล่างลงไป

วรรณยุกต์ในภาษาเขมร ที่เกิดขึ้นกับภาษาเขมรพนมเปญ ปรากฏการณ์ทางภาษาศาสตร์นี้สอดคล้องกับความคิดของนักภาษาศาสตร์ชาวฝรั่งเศสชื่อ ออดริกูรท์ (Haudricourt) (อ้างใน Errinton, 1976:170) ที่ได้ตั้งข้อสันนิษฐานว่าภาษาเขมรจะพัฒนาไปเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์ (a tonal language) การเกิดวรรรณยุกต์ในภาษาเขมรพนมเปญมีสาเหตุสำคัญจากการสูญเสียเสียง /ร/ ในคำควบกล้ำ ขณะเดียวกันก็เกิดการเปลี่ยนแปลงเสียงสระควบคู่กันไปด้วย การเปลี่ยนแปลงของสระทำให้ระบบสระที่มีอยู่ไม่สามารถจำแนกความหมายของคำได้อีกต่อไป เพราะเกิดคำพ้องเสียง ภาษาเขมรพนมเปญจึงได้ใช้ระดับสูงต่ำของเสียงในการจำแนกความหมาย ทำให้เกิดวรรณยุกต์ด้วยเหตุดังนี้

บรรณานุกรม

Errington, Joseph. 1976. "Sound change in Khmer." In **Paper of the Chicago Linguistic Society**. 12: 168-182.

Henderson, Eugenie J. A. 1952. "The main feature of Cambodia pronunciation." Bulletin of the School of Oriental and African Studies. 14,1: 149-174.

Huffman, Franklin E. 1967. **An outline of Cambodian grammar**. PhD thesis, Cornell University. Ann Arbor Michigan : University Microfilms.

_____. 1970a. **The Cambodian system of writing and beginning reader with drills and glossary**. New Haven: Yale University Press.

_____. 1970b. **Modern spoken Cambodian**. New Haven: Yale University Press.

Jenner, Philip N. 1974. "The development of the register in standard Khmer." In Nguyen Dang Liem ,ed. **South-East Asian Linguistics, Pacific Linguistics**. Series C-No.31, pp. 47-60.

Nguyen Dang Liem, ed. 1974. **South-East Asian Linguistics, Pacific Linguistics**. Series C-No.31.

Noss, Richard B. 1966. "The treatment of */r/ in two modern Khmer dialects." In Zide, Norman H., ed. **Studies in Comparative Austroasiatic Linguistics**. The Hague: Mouton, pp. 89-95.

Pisitpanporn, Naraset. 1996. "On the r > h shift in Phnom Penh Khmer." Mon-Khmer Studies 24 : 105-113.

_____. 1999. "A note on colloquial Phnom Penh Khmer." in **Papers from the Ninth Annual Meeting of the Southeast Asian Linguistics Society**. Program for Southeast Asian Studies, Arizona State University, pp. 243-248.

_____. 2002. **Variation in Khmer as spoken in Phnom Penh**. PhD thesis, La Trobe University.

Thomas, David. 1966. "Mon-Khmer subgroupings in Vietnam." In Zide, Norman H., ed. **Studies in Comparative Austroasiatic Linguistics**. The Hague: Mouton, pp. 194-202.

Zide, Norman H., ed. 1968. **Studies in Comparative Austroasiatic Linguistics**. The Hague: Mouton.

Tone Development in Phnom Penh Khmer

Naraset Pisitpanporn

Khmer is a non-tonal language; pitch level is not phonemic. This article explains how tones, or pitch contrast, develop in Modern Khmer, especially Khmer as spoken in Phnom Penh. At one stage Khmer was a language with phonation contrast. Later the vowel contrast developed and when the phonation was lost, the vowel became phonemic resulting in a complicated vowel system as seen in Modern Khmer. However, sound change in Modern Khmer is in progress, especially Khmer as spoken in Phnom Penh. Khmer as spoken in Phnom Penh is undergoing sound change; the loss of /r/ takes place in consonant clusters containing /r/ and this loss causes many homophones, so the vowel contrast does not distinguish meaning in some words. Tonal contrast is developing to compensate for the vowel contrast in order to distinguish the meaning. Tones development in Modern Khmer supports a French linguist's hypothesis, Haudricourt (cited in Errinton, 1976:170), who hypothesized that Khmer is developing into a tonal language. At the moment, there is 1 pitch contrast in Khmer as spoken in Phnom Penh; it is falling-rising.